

РЕШЕНИЕ

№ 8755

гр. София, 14.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 17.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3259** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 68 и следващите от Закона за министерството на вътрешните работи, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на М. И. Г., чрез адвокат К. М., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], № 8 ет.1, ап. 2 срещу Решение № 328605-45 от 15.03.2024 г. на Директора на Главна Дирекция „Национална Полиция“ - МВР, в частта, в която е отказано изтриване и заличаване на личните данни на М. И. Г., обработвани в информационните фондове на МВР, както следва: по т. 7 от Решението - Наказателно производство, приключило с налагане на условно наказание „лишаване от свобода“, с присъда от 04.09.1975 г. на СРС по наказателно дело № 602/1975 г. за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК с наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, отложени условно за срок от 3 г.; по т. 8 от Решението - Наказателно производство, приключило с налагане на ефективно наказание „лишаване от свобода“ с присъда от 15.06.1977 г. на СРС по наказателно дело № 1766/1977 г. за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК, с наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 8 месеца; по т. 9 от Решението - Наказателно производство, приключило с присъда от 04.05.1983 г. на СРС по наказателно дело № 68/1983 г. за престъпление по чл. 215, ал. 1 от НК с наложено наказание, „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 2 месеца при строг режим. За това престъпление оспорващият е бил реабилитиран и по т. 10 от Решението - Наказателно производство, приключило с присъда от 05.08.1983 г. на СРС по наказателно дело № 8118/1982 г. за престъпление по чл. 215, ал. 1 и по чл. 170, ал. 2,

вр. ал.1 от НК с наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 1 месец и обществено порицание. За това престъпление оспорващият е бил реабилитиран.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Оспорващият изтъква следното:

1. по т. 7 от Решението.

На Г. е наложено „условно наказание“ - присъда от 04.09.1975 г. на СРС по наказателно дело № 602/1975 г. за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК, „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, отложено за срок от 3 г. Осъждането е за деяние, което е извършено от жалбоподателя като непълнолетен и само на това основание, обработваните лични данни трябва да бъдат заличени.

2. по т. 8 от Решението.

На Г. е наложено ефективно наказание „лишаване от свобода“, с присъда от 15.06.1977 г. на СРС по наказателно дело № 1766/1977 г. за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК за срок от 1 г. и 8 м. Престъпленията са извършени през 1975 г., лятото на 1976 г., на 25 срещу 26 юли 1976 г., април 1976 г., лятото на 1976 г. и 1975 г., присъдата е влязла в законна сила на 15.06.1977 г. На основание чл. 69, ал. 1 от НК той е бил освободен от изтърпяване на наказанието по влязла в законна сила на 04.09.1975 г., с която е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 м., отложено по реда на чл.66 от НК за срок от 3 г.

3. по т. 9 от Решението.

Оспорващият твърди, че е налице „реабилитация“. Наложено му е наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 г. и 2 м. при строг режим, с присъда от 04.05.1983 г. на СРС по наказателно дело № 68/1983 г. за престъпление по чл. 215, ал. 1 от НК. Престъплението е извършено през 1981 г.

4. По т.10 от Решението.

На Г. е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 г. и 1 м. с и обществено порицание, с присъда от 05.08.1983 г. на СРС по наказателно дело № 8118/1982 г. за престъпление по чл. 215, ал. 1 и по чл. 170, ал. 2, във връзка с ал. 1 от НК. Престъплението е извършено на 16.06.1982 г., поради което също е налице реабилитация.

Жалбоподателят сочи, че е реабилитиран на основание чл. 88а от НК на 09.06.1993 г. От тогава са изминали 20 г. и 9 м., поради което събираните лични данни следва да бъдат заличени. Позовава се на Решение от 20.01.2024 г. на СЕС по дело № С-118/22 г.

По време на проведеното по делото открито заседание жалбоподателят не се явява лично и не се представлява. От пълномощника му са постъпили писмени бележки, в които се моли да се уважи жалбата, аргументи, изложени в нея.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Главна Дирекция „Национална полиция“ – МВР, не се явява. Пълномощникът му юриконсулт П., оспорва жалбата. Не са представени са допълнителни съображения в писмен вид.

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни за редовно връчване на оспореното решение на адресата му. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови права и интереси. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

I. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че административното производство по издаването на оспорения акт е започнало с постъпило заявление рег. № 328605-39/27.04.2021 г. по описа на ГД „НП”, подадено от М. И. Г., с което той е поискал да бъдат заличени всички лични данни обработвани в Документални информационни фондове: „Полицейски регистър“, „Картотека полицейска регистрация“, ЦДК, „Дактилоскопни картотеки“ и Автоматизирани информационни фондове: АИС „Централен полицейски регистър“, МРПС, „Автоматизирана дактилоскопна идентификационна система - AFIS”, „Национална ДНК база данни“.

Административният орган е приел, че заличаването на лични данни се извършва по реда на чл. 56, ал. 2 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), във връзка с чл. 25, ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и Инструкция № 8121з-1280/07.10.2021 г. за реда за обработване на лични данни във Министерството на вътрешните работи (обн. ДВ бр. 87/19.10.2021 г., наричана за краткост по-надолу само „Инструкцията”), поради което заявлението на М. Г. е допустимо.

Директорът на Главна Дирекция „Национална Полиция“ - МВР е извършил проверка, установявайки следното:

По т. 7 от заявлението. Срещу Г. е било образувано наказателно производство, завършило с присъда от 04.09.1975 г. на Софийски районен съд по наказателно дело № 602/1975 г. за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4 от НК, с наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, отложени условно за срок от 3 години; по т. 8 от заявлението. Срещу Г. е било образувано наказателно производство, завършило с присъда от 15.06.1977 г. на Софийски районен съд по наказателно дело № 3766/1977 г. за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК, с наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 8 месеца; по т. 9 от заявлението. Срещу Г. е било образувано наказателно производство, завършило с присъда от 04.05.1983 г. на Софийски районен съд по наказателно дело № 68/1983 г. за престъпление по чл. 215, ал. 1 от НК, с наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 2 месеца при строг режим. На основание чл. 88а от НК, Г. е реабилитиран на 09.06.1993 г. и по т. 10 от заявлението. Срещу Г. е било образувано наказателно производство, завършило с присъда от 05.08.1983 г. на Софийски районен съд по наказателно дело № 8118/1982 г. за престъпление по чл. 325 от НК и по чл. 170, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, с наложени наказания „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 1 месец и „обществено порицание“. На основание чл. 88а от НК, Г. е реабилитиран на 09.06.1993 г.

Административният орган е приел, че по отношение на заявителя има влезли в сила осъдителни присъди, поради което основанията предвидени в чл. 21, т. 3 до т. 8 от Инструкцията се явяват неприложими.

По отношение на т. 5 и т. 6 от заявлението, също е намерено, че същото е неоснователно, но решенето в тази му част не се оспорва, поради което е влязло в сила.

В останалите части, заявлението е уважено.

От Заповед 8121з-1111/08.10.2019 г. Министърът на вътрешните работи е оправомощил определени длъжностни лица, сред които и Директора на Главна

Дирекция „НП” да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания на субектите на данни за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент (ЕС) 2016/679 и по чл. 53-56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/279, съответно по чл. 68 от ЗЗЛД.

II. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

Настоящият съдебен състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, намира, жалбата е основателна.

В разглеждания спор, съдът намира, че заповедта е издадена от орган, в кръга на неговата материална компетентност. Съгласно чл. 29 от ЗМВР, администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Редът за обработване на лични данни се определя с инструкция на министъра на вътрешните работи.

Последният е упълномощил Директора на Главна Дирекция „НП” със Заповед 8121з-1111/08.10.2015 г. да разглежда и да се произнася по постъпили искания на субектите на данни за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент (ЕС) 2016/679 и по чл. 53-56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/279, съответно по чл. 68 от ЗМВР.

Оспорената Заповед е издадена в предписаната от закона форма, съдържа реквизитите, посочени в чл. 59 от АПК, както и необходимите мотиви за нейното издаване. В нея изрично са посочени фактическите обстоятелства и правните основания, послужили за издаването ѝ. С оглед на това първоинстанционният съд намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че заповедта е издадена, без да са изяснение фактите, които са от значение за спора и че същата не съдържа мотиви.

Административният орган е спазил административно-производствените правила при издаването на заповедта. Видно от доказателствата по делото, административното производство е започнало по искане на заинтересованото лице, като след извършена проверка в ГД „НП”, е изготвено предложение, за уважаване на заявлението в една част и за отказ в друга.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че не са налице материално-правните предпоставки на чл. 21, т. 3 до т. 8 от Инструкцията. В тази норма са изброени дефинитивно фактическите предпоставки, при чието наличие се изтриват личните данни, събирани и обработвани в МВР, а именно въз основа на: 1. влязъл в сила акт на орган на съдебната власт; 2. влязъл в сила акт на КЗЛД; 3. установено по служебен път несъответствие между оригиналния документ и извършеното обработване на данни във фонда; 4. отпадане на необходимостта от обработване на данните; 5. предоставяне на данни от субекта без правно основание по чл. 6, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 или в противоречие с принципите по чл. 5 от Регламент (ЕС) 2016/679; 6. основателно искане на субекта на данните – при упражняване на неговото право да поиска от министъра на вътрешните работи изтриване на личните данни, които го засягат; 7. основателно искане от органи или организации, предоставили личните данни, включително по силата на международен договор; 8. оттегляне на съгласието за обработване от страна на субекта на данни, когато обработването се извършва на основание съгласие; 9. изтичане на срока за съхранението на данните.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая формално не е налице нито едно от изчерпателно изброените в разпоредбата на чл. 21, т. 3 до т. 8 от Инструкцията материално-правните предпоставки за изтриване на личните данни на жалбоподателя, обработвани и съхранявани в информационните фондове на МВР.

От друга страна следва да се вземе предвид постановеното от СЕС решение от 30.01.2024 г. по дело № 118/2024 г.

Делото пред СЕС е образувано по преюдициално запитване, отправено от Върховния административен съд, който е поискал изясняването на това, дали поставените в Директива (ЕС) 2016/680 цели, допускат законодателни мерки на държавите-членки, които да водят до практически неограничено право за обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания и отпадане правото на субекта на данни за ограничаване на обработването, заличаването или унищожаване на данните му.

В решението си СЕС е тълкувал дали чл. 5, във вр. с чл. 13, пар. 2, буква б) и пар. 3 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, във вр. с чл. 13, пар. 2, б. (б) и пар. 3 от същата, допуска национални законодателни мерки, които да водят до практически неограничено право за обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания и/или отпадане на правото на субекта на данните за ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните му.

След произнасянето на СЕС (голям състав) с решение от 30.01.2024 г., настоящата инстанция трябва да съобрази даденото в посоченото решение тълкуване което има задължителен характер за националните съдилища и за административни органи.

Към настоящия момент няма данни в българското законодателство да са транспонирани разпоредбите на чл.4, параграф 1, б. (в) и (д) на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, съобразно които администраторът на лични данни трябва да установи срокове за изтриването на събраните лични данни или периодичен преглед.

Видно от Решението на СЕС, чл. 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5, чл. 10 и чл. 13, параграф 2, буква б) и чл.16, параграф 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом

съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В т. 70 от Решението СЕС посочва, чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. От друга страна, в т. 45 от Решението, съдът намира, че за да са „подходящи“, сроковете за такава периодична проверка трябва — в съответствие с член 4, параграф 1, букви в) и д) от тази директива в светлината на член 52, параграф 1 от Хартата — в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо.

Според тълкуването на СЕС, подобно изискване не е изпълнено, когато, както е и в разглеждания казус, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

Според СЕС е задължително администраторът на лични данни, съхраняващ лични данни на осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер лице, за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо.

Даденото от СЕС тълкуване, мотивира настоящият съдебен състав да приеме, че извършването на проверка в горния смисъл е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство по чл. 22 от Инструкцията, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, чиито лични данни се съхраняват в съответните информационни фондове на МВР.

Това означава, че в хода на административното производство по чл. 22 от Инструкцията, административния орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката, освен предвидените в Инструкцията действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя- субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната от закона цел, свързана със събирането и обработката на лични данни за лицата, осъдени за извършени престъпления от общ характер, във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т.67 вр. т.62 и т. 69 от решението по дело С-118/22г. на СЕС). Т.е.

необходимо е административният орган, да извърши проверка и да прецени баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо.

Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани като мотиви в крайният акт, завършващ производството, започнало по искане на заинтересованото лице за заличаване на личните му данни, събирани във връзка с извършено от него престъпление от общ характер.

Мотивите на органа не могат да се заместват от съда при осъществяване на съдебен контрол в хипотезата на съдебно оспорване на акта, поради което липсата им в оспореното решение, безспорно установена в настоящото производство, е нарушение на административнопроизводствените правила от категорията на съществени и е самостоятелно основание за отмяната му. В този смисъл е и решение № 6758/04.06.2024 г. на ВАС, Пето отделение, постановено по административно дело № 6492/2021 г.

Делото следва да се върне като преписка на административния орган за ново произнасяне, по направеното заявление рег. № 328605-39/27.04.2021 г. по описа на ГД „НП”, подадено от М. И. Г., с което той е поискал да бъдат заличени всички лични данни обработвани в Документални информационни фондове, при съблюдаване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспровация, чрез процесуалния си представител не е поискал и не представил доказателства за направени такива, на същия не следва да се присъдят разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. И. Г., чрез адвокат К. М. Решение № 328605-45 от 15.03.2024 г. на Директора на Главна Дирекция „Национална Полиция“ - МВР, в оспорените части, в които е отказано изтриване и заличаване на личните му данни.

ВРЪЩА делото като преписка на Директора на Главна Дирекция „Национална Полиция“ – МВР за ново произнасяне, по направеното от М. Г. искане да бъдат заличени всички негови лични данни обработвани в Документални информационни фондове на МВР, при съблюдаване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящето решение. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.